

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V KADENCJA**

Warszawa, dnia 18 lutego 2005 r.

Druk nr 890

**MARSZAŁEK SEJMU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

**Pan
Longin PASTUSIAK
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Zgodnie z art. 121 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej mam zaszczyt przesłać Panu Marszałkowi do rozpatrzenia przez Senat uchwaloną przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej na 97. posiedzeniu w dniu 17 lutego 2005 r. ustawę

o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego.

Z poważaniem

(-) Włodzimierz Cimoszewicz

USTAWA
z dnia 17 lutego 2005 r.

**o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń
i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego¹⁾**

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Ustawa określa zasady sprawowania nadzoru uzupełniającego nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego oraz zasady objęcia nadzorem uzupełniającym innych podmiotów działających w konglomeracie finansowym, w tym dominujących podmiotów nieregulowanych.
2. Ustawa określa także zasady współpracy w zakresie sprawowania nadzoru uzupełniającego krajowych organów nadzoru z zagranicznymi organami nadzoru.

Art. 2.

1. Celem nadzoru uzupełniającego jest ochrona stabilności finansowej instytucji kredytowych, zakładów ubezpieczeń i firm inwestycyjnych wchodzących w skład konglomeratu finansowego.
2. Nadzór uzupełniający jest wykonywany poprzez badanie:
 - 1) adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego oraz strategii postępowania w tym zakresie;
 - 2) znaczących transakcji wewnątrzgrupowych;
 - 3) poziomu koncentracji ryzyka w konglomeracie finansowym oraz znaczącej koncentracji ryzyka;
 - 4) ryzyka konfliktu interesów pomiędzy podmiotami w konglomeracie finansowym;
 - 5) prawidłowości zarządzania ryzykiem;
 - 6) rzetelności i poprawności kontroli wewnętrznej.

¹⁾ Ustawa niniejsza wprowadza do polskiego prawa postanowienia dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie nadzoru uzupełniającego nad instytucjami kredytowymi, przedsiębiorstwami ubezpieczeniowymi i firmami inwestycyjnymi w konglomeracie finansowym oraz w sprawie zmian dyrektyw Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i

Art. 3.

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

1) instytucja kredytowa:

- a) bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.²⁾), zwanej dalej „ustawą – Prawo bankowe”,
- b) bank zagraniczny w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo bankowe,
- c) instytucję kredytową w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy – Prawo bankowe,
- d) instytucję pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. Nr 169, poz. 1385 oraz z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959);

2) zakład ubezpieczeń:

- a) krajowy zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1151 oraz z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959), zwanej dalej „ustawą o działalności ubezpieczeniowej”,
- b) zagraniczny zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 2 pkt 16 ustawy o działalności ubezpieczeniowej;

3) firma inwestycyjna:

- a) dom maklerski w rozumieniu art. 29 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 49, poz. 447, z późn. zm.³⁾), zwanej dalej „ustawą – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi”,
- b) zagraniczną osobę prawną, o której mowa w art. 52 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi,
- c) zagraniczną firmę inwestycyjną, o której mowa w art. 4 pkt 25 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, z wyłączeniem zagranicznych instytucji kredytowych, o których mowa w art. 4 pkt 24 tej ustawy,
- d) towarowy dom maklerski, który uzyskał zezwolenie, o którym mowa w art. 38 ust. 3 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. Nr 103, poz. 1099, z 2002 r. Nr 200, poz. 1686, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 84, poz. 774 i Nr 223, poz. 2216 oraz z 2004 r. Nr 64, poz. 594),
- e) zagraniczną osobę prawną prowadzącą działalność maklerską w formie oddziału, o której mowa w art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach

93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.Urz. WE L 035 z 11.02.2003).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276 oraz z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 956, Nr 121, poz. 1204, Nr 146, poz. 1546 i Nr 173, poz. 1808.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 240, poz. 2055, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 84, poz. 774, Nr 124, poz. 1151, Nr 170, poz. 1651 oraz z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 91, poz. 871, Nr 96, poz. 959, Nr 116, poz. 1205 i Nr 146, poz. 1546.

towarowych, która uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 38 ust. 3 tej ustawy,

- f) podmioty mające siedzibę na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, które prowadzą działalność inwestycyjną lub działalność maklerską w tym państwie i które podlegają regułom ostrożnościowym co najmniej tak restrykcyjnym, jak podmioty prowadzące taką działalność w państwie członkowskim Unii Europejskiej,
 - g) towarzystwo funduszy inwestycyjnych utworzone na podstawie ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546), zwanej dalej „ustawą o funduszach inwestycyjnych”,
 - h) spółkę zarządzającą, o której mowa w art. 2 pkt 10 ustawy o funduszach inwestycyjnych;
- 4) podmiot regulowany – instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń lub firmę inwestycyjną;
 - 5) dominujący podmiot nieregulowany – podmiot dominujący, niebędący podmiotem regulowanym, który wraz z podmiotami zależnymi, z których co najmniej jeden jest podmiotem regulowanym mającym siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, tworzy konglomerat finansowy;
 - 6) regulacje sektorowe – przepisy określające warunki wykonywania działalności przez podmioty regulowane;
 - 7) grupa – grupę podmiotów składającą się z podmiotu dominującego, podmiotów od niego zależnych i podmiotów powiązanych z nimi poprzez znaczący udział kapitałowy, a także grupę podmiotów powiązanych ze sobą umową o zarządzanie, o której mowa w art. 7 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, z 2001 r. Nr 102, poz. 1117 oraz z 2003 r. Nr 49, poz. 408 i Nr 229, poz. 2276), lub inną umową o podobnym charakterze, jak również w ten sposób, że dany podmiot ma wpływ na kierowanie polityką finansową i operacyjną innego podmiotu;
 - 8) sektor bankowy – sektor, który tworzą instytucje kredytowe, instytucje finansowe w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 7 ustawy – Prawo bankowe lub przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 12 tej ustawy;
 - 9) sektor ubezpieczeniowy – sektor, który tworzą zakłady ubezpieczeń lub dominujący podmiot ubezpieczeniowy w rozumieniu art. 2 pkt 13a ustawy o działalności ubezpieczeniowej;
 - 10) sektor usług inwestycyjnych – sektor, który tworzą firmy inwestycyjne;
 - 11) sektor finansowy – sektor, który tworzy co najmniej jeden podmiot z sektora bankowego lub ubezpieczeniowego lub usług inwestycyjnych, zwanych dalej „sektorami”, lub co najmniej jeden dominujący podmiot nieregulowany;
 - 12) podmiot dominujący – podmiot w rozumieniu art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi;

- 13) podmiot zależny – podmiot w rozumieniu art. 4 pkt 16a ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi;
- 14) znaczący udział kapitałowy – udział oznaczający posiadanie przez podmiot bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 20% kapitału innego podmiotu lub prawa do wykonywania co najmniej 20% głosów w organie stanowiącym, a także innych praw do kapitału podmiotu ustanawiających z nim trwałe związki umożliwiające uzyskiwanie korzyści przez podmiot dysponujący tymi prawami;
- 15) bliskie powiązania – powiązania przez:
 - a) znaczący udział kapitałowy w innym podmiocie lub
 - b) pozostawanie z innym podmiotem w stosunku dominacji lub zależności, lub
 - c) posiadanie jako akcjonariusz, wspólnik lub udziałowiec innego podmiotu uprawnienia do wykonywania większości praw głosu na podstawie umowy o zarządzanie, o której mowa w art. 7 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, lub innej umowy o podobnym charakterze zawartej z innymi akcjonariuszami, wspólnikami lub udziałowcami tego podmiotu;
- 16) państwa członkowskie – państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- 17) krajowe organy nadzoru – Komisję Nadzoru Bankowego, Komisję Papierów Wartościowych i Giełd oraz Komisję Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych;
- 18) zagraniczne organy nadzoru – organy nadzoru z innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich, uprawnione do sprawowania nadzoru nad podmiotami regulowanymi;
- 19) koordynator – krajowy organ nadzoru sprawujący nadzór uzupełniający;
- 20) koordynator zagraniczny – zagraniczny organ nadzoru sprawujący nadzór uzupełniający;
- 21) zainteresowane organy nadzoru:
 - a) krajowe organy nadzoru lub zagraniczne organy nadzoru, sprawujące nadzór skonsolidowany lub dodatkowy nad podmiotami wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, w rozumieniu regulacji sektorowych,
 - b) koordynatora lub koordynatora zagranicznego,
 - c) inne organy nadzoru wskazane przez organy, o których mowa w lit. a i b, w szczególności gdy udział nadzorowanych przez te organy podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego przekracza 5% udziału w aktywach netto lub udziału w składce przypisanej brutto danego sektora rynku w państwie, w którym są zarejestrowane oraz ze względu na rolę, jaką w konglomeracie finansowym odgrywają podmioty nadzorowane przez te organy;
- 22) transakcja wewnątrzgrupowa – transakcję, na podstawie której należący do konglomeratu finansowego podmiot regulowany lub podmiot, wobec którego podmiot wchodzący w skład konglomeratu finansowego pełni funkcję organu zarządzającego, bezpośrednio lub pośrednio zobowiązuje się wobec innego podmiotu z tej samej grupy lub innego podmiotu blisko

powiązanego z podmiotem z tej grupy do określonego zachowania lub do spełnienia określonego świadczenia;

- 23) znacząca koncentracja ryzyka – możliwość poniesienia przez podmiot regulowany wchodzący w skład konglomeratu finansowego straty, która jest wystarczająco istotna, by zagrozić wypłacalności lub sytuacji finansowej podmiotów regulowanych w tym konglomeracie finansowym.

Rozdział 2

Identyfikowanie konglomeratów finansowych

Art. 4.

1. Konglomerat finansowy tworzy grupa podmiotów spełniająca łącznie następujące warunki:
 - 1) co najmniej jeden z podmiotów w grupie jest podmiotem regulowanym, przy czym:
 - a) jest on podmiotem dominującym wobec podmiotu z sektora finansowego lub podmiotu powiązanego z podmiotem z sektora finansowego poprzez znaczący udział kapitałowy, umowę o zarządzanie, o której mowa w art. 7 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, lub inną umowę o podobnym charakterze albo
 - b) nie jest podmiotem, o którym mowa w lit. a, a grupa prowadzi działalność głównie w sektorze finansowym w rozumieniu art. 6 ust. 1;
 - 2) co najmniej jeden z podmiotów w grupie należy do sektora ubezpieczeniowego i co najmniej jeden należy do sektora bankowego lub sektora usług inwestycyjnych;
 - 3) skonsolidowana działalność podmiotów grupy należących do sektora ubezpieczeniowego oraz skonsolidowana działalność podmiotów należących do sektora bankowego i sektora usług inwestycyjnych są znaczące w rozumieniu art. 6 ust. 2 lub 3.
2. Koordynator informuje podmiot wiodący w konglomeracie finansowym o spełnieniu przez grupę warunków, o których mowa w ust. 1, oraz o swojej właściwości jako koordynatora dla tego konglomeratu finansowego.
3. Informację, o której mowa w ust. 2, koordynator przekazuje także zagranicznym organom nadzoru, które udzieliły zezwolenia podmiotom regulowanym w grupie oraz Komisji Europejskiej.
4. Podmiot wiodący w konglomeracie finansowym, zwany dalej „podmiotem wiodącym”, informuje podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego o spełnieniu przez grupę warunków, o których mowa w ust. 1.
5. Podmiotem wiodącym jest podmiot dominujący będący podmiotem regulowanym lub dominującym podmiotem nieregulowanym. Jeżeli w konglomeracie finansowym jest kilka podmiotów dominujących, podmiotem wiodącym jest podmiot dominujący będący podmiotem regulowanym o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym konglomeratu finansowego. W przypadku braku podmiotu dominującego,

podmiotem wiodącym jest podmiot regulowany o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym konglomeratu finansowego.

6. W innych przypadkach niż określone w ust. 5 podmiotem wiodącym jest podmiot regulowany wchodzący w skład konglomeratu finansowego, wskazany przez koordynatora w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru.

Art. 5.

Jeżeli dana grupa, spełniając warunki, o których mowa w art. 4 ust. 1, wchodzi w skład innej grupy, która także spełnia te warunki, konglomeratem finansowym jest wyłącznie ta druga grupa i wyłącznie do podmiotów tej drugiej grupy stosuje się przepisy ustawy.

Art. 6.

1. Grupa prowadzi działalność głównie w sektorze finansowym, jeśli udział sumy bilansowej podmiotów sektora finansowego w grupie w odniesieniu do sumy bilansowej całej grupy przekracza 40%.
2. Działalność grupy w poszczególnych sektorach jest znacząca, jeżeli średnia arytmetyczna ze wskaźnika struktury tego sektora i wskaźnika wypłacalności tego sektora wynosi więcej niż 10%. Obliczając średnią, sektor bankowy i sektor usług inwestycyjnych uwzględnia się łącznie.
3. Działalność grupy w poszczególnych sektorach jest również znacząca, jeżeli suma bilansowa najmniej istotnego sektora w grupie przekracza równowartość 6 mld euro.
4. Wskaźnik struktury sektora w grupie jest liczony jako iloraz sumy bilansowej wszystkich podmiotów w grupie należących do danego sektora oraz sumy bilansowej wszystkich podmiotów w grupie należących do sektora finansowego.
5. Wskaźnik wypłacalności sektora w grupie jest liczony jako iloraz sumy wymogów kapitałowych w sektorze bankowym i inwestycyjnym lub marginesu wypłacalności w sektorze ubezpieczeniowym wszystkich podmiotów w grupie należących do danego sektora oraz sumy wymogów kapitałowych w sektorze bankowym i inwestycyjnym lub marginesu wypłacalności w sektorze ubezpieczeniowym wszystkich podmiotów należących do sektora finansowego.
6. Najmniej istotnym sektorem w konglomeracie finansowym jest sektor o najniższej średniej, o której mowa w ust. 2, a najistotniejszym sektorem w konglomeracie finansowym jest sektor o najwyższej średniej.
7. Równowartość w złotych sumy, o której mowa w ust. 3, oblicza się według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu bilansowym, na który sporządzane jest sprawozdanie finansowe.

Art. 7.

1. Wielkości, o których mowa w art. 6, oblicza się na podstawie zbadanych skonsolidowanych sprawozdań finansowych.
2. W przypadku podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego, dla których nie sporządza się skonsolidowanych sprawozdań finansowych lub gdy skonsolidowane sprawozdania finansowe nie obejmują wymaganych danych, wielkości, o których mowa w art. 6, określa się na podstawie zagregowanej sumy bilansowej podmiotów wchodzących w skład grupy. Zagregowaną sumę bilansową określa się na podstawie zbadanych rocznych

sprawozdań finansowych, przy uwzględnieniu sumy bilansowej danego podmiotu w części proporcjonalnie odpowiadającej zaangażowaniu kapitałowemu grupy w tym podmiocie.

3. Obliczając wielkości, o których mowa w art. 6, aktywów funduszy inwestycyjnych oraz aktywów zbiorczych portfeli papierów wartościowych w rozumieniu ustawy o funduszach inwestycyjnych nie uwzględnia się.

Art. 8.

1. Podmioty wchodzące w skład konglomeratu finansowego podlegają nadzorowi uzupełniającemu od dnia doręczenia informacji, o której mowa w art. 4 ust. 2.
2. W przypadku gdy właściwym w zakresie sprawowania nadzoru uzupełniającego jest koordynator zagraniczny, podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru podlegają nadzorowi uzupełniającemu od dnia poinformowania o spełnieniu przez grupę warunków uznania za konglomerat finansowy, o których mowa w art. 4 ust. 1.
3. Podmioty wchodzące w skład konglomeratu finansowego podlegają nadzorowi uzupełniającemu do dnia doręczenia podmiotowi wiodącemu informacji, o której mowa w art. 12 ust. 1, albo doręczenia decyzji, o której mowa w art. 10 ust. 3, albo do dnia upływu okresu, na jaki została wydana decyzja, o której mowa w art. 10 ust. 1.
4. W przypadku gdy właściwym w zakresie sprawowania nadzoru uzupełniającego jest koordynator zagraniczny, przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 9.

Jeżeli grupa spełniając warunek, o którym mowa w art. 6 ust. 3, nie spełnia warunku, o którym mowa w art. 6 ust. 2, koordynator, po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, może, w drodze decyzji skierowanej do podmiotu wiodącego, ustalić, że grupa nie będzie podlegała nadzorowi uzupełniającemu, jeżeli ze względu na cele nadzoru uzupełniającego byłoby to niewłaściwe lub mylące.

Art. 10.

1. W przypadku gdy grupa przestała spełniać kryteria określone w art. 6, koordynator, po zasięgnięciu opinii innych zainteresowanych organów nadzoru może, w drodze decyzji wydanej na okres nie dłuższy niż 3 lata, określić, że podmioty wchodzące w skład grupy będą nadal podlegać nadzorowi uzupełniającemu w okresie nie dłuższym niż okres, na jaki decyzja została wydana, jeżeli:
 - 1) wysokość wskaźników, o których mowa w art. 6 ust. 1 i 2, wynosi odpowiednio 35% i 8% lub
 - 2) wysokość sumy bilansowej, o której mowa w art. 6 ust. 3, przekracza równowartość 5 mld euro.
2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, jest natychmiast wykonalna.
3. Przed upływem okresu, na jaki została wydana decyzja, o której mowa w ust. 1, koordynator, po zasięgnięciu opinii innych zainteresowanych organów nadzoru, może ją uchylić pomimo spełniania przez grupę kryteriów, o których mowa w ust. 1.
4. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 3, doręcza się niezwłocznie podmiotowi wiodącemu.

5. Równowartość w złotych sumy, o której mowa w ust. 1 pkt 2, oblicza się według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu bilansowym, na który sporządzane jest sprawozdanie finansowe.

Art. 11.

1. Z zastrzeżeniem ust. 2, jeżeli podmiotem wiodącym jest podmiot mający siedzibę na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim, a podmioty regulowane mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie podlegają nadzorowi uzupełniającemu sprawowanemu przez organy nadzoru państwa niebędącego państwem członkowskim w zakresie odpowiadającym nadzorowi sprawowanemu na podstawie przepisów ustawy, do tych podmiotów regulowanych stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 3.
2. Krajowy organ nadzoru sprawujący nadzór nad podmiotem regulowanym o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym może nakazać, w drodze decyzji skierowanej do tego podmiotu regulowanego, wydanej po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów i koordynatora, utworzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot wiodący lub inny podmiot wchodzący w skład tego konglomeratu finansowego dominującego podmiotu nieregulowanego, pod rygorem zastosowania środków określonych w regulacjach sektorowych w stosunku do podmiotu regulowanego.

Art. 12.

1. Jeżeli grupa przestała spełniać warunki, o których mowa w art. 4 ust. 1 albo w art. 10 ust. 1, koordynator niezwłocznie informuje o tym podmiot wiodący.
2. Informację, o której mowa w ust. 1, koordynator przekazuje także zagranicznym organom nadzoru, które udzieliły zezwolenia podmiotom regulowanym w grupie lub zagranicznym organom nadzoru państwa członkowskiego, w którym dominujący podmiot nieregulowany posiada siedzibę, ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych oraz Komisji Europejskiej.
3. Podmiot wiodący informuje podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego o zaprzestaniu spełniania przez grupę warunków, o których mowa w art. 4 ust. 1 albo w art. 10 ust. 1.

Art. 13.

1. Członkiem organu zarządzającego dominującego podmiotu nieregulowanego mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może być wyłącznie osoba fizyczna, która spełnia łącznie następujące warunki:
 - 1) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
 - 2) daje rękojmię należytego pełnienia funkcji członka organu zarządzającego dominującego podmiotu nieregulowanego, przy uwzględnieniu istoty jego działalności oraz roli w konglomeracie finansowym;
 - 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione umyślnie.
2. W przypadku gdy dominujący podmiot nieregulowany mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie posiada organu zarządzającego, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osoby lub osób odpowiedzialnych za prowadzenie spraw dominującego podmiotu nieregulowanego.

Art. 14.

Krajowy organ nadzoru dokonuje nie rzadziej niż raz w roku kalendarzowym przeglądu sektora finansowego, w zakresie swojej właściwości, w celu identyfikowania grup spełniających kryteria, o których mowa w art. 4 ust. 1, oraz sporządza informację z tych przeglądów dla krajowych organów nadzoru.

Art. 15.

1. Krajowe organy nadzoru odbywają wspólne posiedzenia w celu omówienia spraw z zakresu nadzoru uzupełniającego, w tym informacji, o których mowa w art. 14.
2. Wspólne posiedzenia krajowych organów nadzoru, zwane dalej „Komitetem Koordynacyjnym do spraw Konglomeratów Finansowych”, odbywają się nie rzadziej niż raz w roku kalendarzowym.

Art. 16.

1. Każdy z przewodniczących krajowych organów nadzoru oraz minister właściwy do spraw instytucji finansowych może wystąpić do przewodniczącego Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych o zwołanie posiedzenia Komitetu. Przewodniczący Komitetu może także zwołać nadzwyczajne posiedzenie Komitetu z własnej inicjatywy.
2. Przewodniczący Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych zwołuje posiedzenie w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o zwołanie posiedzenia.
3. Przewodniczący Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych może w przypadkach szczególnie uzasadnionych zwołać posiedzenie w krótszym terminie.
4. W celu zasięgnięcia opinii pozostałych krajowych organów nadzoru posiedzenie Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych zwoływane jest w każdym przypadku, gdy krajowy organ nadzoru zidentyfikuje nową grupę spełniającą kryteria, o których mowa w art. 4 ust. 1, przed przekazaniem informacji, o której mowa w art. 4 ust. 2.

Art. 17.

Z posiedzenia Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych sporządza się sprawozdanie zawierające w szczególności informację o:

- 1) działających na krajowym rynku finansowym konglomeratach finansowych;
- 2) koordynatorach właściwych do sprawowania nadzoru uzupełniającego nad konglomeratami finansowymi;
- 3) stabilności systemu finansowego wynikającej z przeglądu informacji, o których mowa w art. 14;
- 4) grupach, o których mowa w art. 9, niepodlegających nadzorowi uzupełniającemu.

Art. 18.

1. Posiedzenia Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych odbywają się na zasadach określonych w regulaminie prac Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych.
2. Regulamin, o którym mowa w ust. 1, określa w szczególności:
 - 1) tryb działania, w tym zasady podejmowania rozstrzygnięć przez Komitet Koordynacyjny do spraw Konglomeratów Finansowych z uwzględnieniem uprawnień poszczególnych członków krajowych organów nadzoru, wynikających z regulacji sektorowych;
 - 2) zasady obsługi posiedzeń Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych przez krajowe organy nadzoru;
 - 3) sposób i tryb wyboru przewodniczącego Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych spośród członków krajowych organów nadzoru;
 - 4) sposób i tryb zmiany regulaminu prac Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych.

Rozdział 3

Nadzór uzupełniający

Oddział 1

Zasady nadzoru uzupełniającego

Art. 19.

Nadzór uzupełniający jest realizowany poprzez podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności, wydane przez krajowe organy nadzoru:

- 1) będące podmiotem dominującym w konglomeracie finansowym;
- 2) których podmiotem dominującym jest dominujący podmiot nieregulowany mający siedzibę na terytorium państwa członkowskiego;
- 3) powiązane z innym podmiotem sektora finansowego umową o zarządzanie, o której mowa w art. 7 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, lub inną umową o podobnym charakterze.

Art. 20.

Podmioty wchodzące w skład konglomeratu finansowego są obowiązane udzielać koordynatorowi informacji niezbędnych dla wykonywania nadzoru uzupełniającego nad tym konglomeratem finansowym.

Oddział 2

Adekwatność kapitałowa

Art. 21.

Nadzorowi uzupełniającemu podlega adekwatność kapitałowa konglomeratu finansowego oraz strategia postępowania konglomeratu finansowego w zakresie adekwatności kapitałowej.

Art. 22.

1. Fundusze własne konglomeratu finansowego powinny być utrzymywane na poziomie nie niższym od wymogów z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego (adekwatność kapitałowa konglomeratu finansowego).
2. Koordynator może, w porozumieniu z organami sprawującymi nad podmiotami w konglomeracie nadzór indywidualny, zobowiązać podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego do utrzymywania funduszy własnych na poziomie zapewniającym pokrycie niedoboru funduszy własnych konglomeratu finansowego pozycjami, które mogą zostać uznane za składniki funduszy własnych na podstawie regulacji sektorowych.

Art. 23.

Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, mając w szczególności na celu uniemożliwienie wielokrotnego uwzględniania pozycji zaliczanych do funduszy własnych i niewłaściwego wewnątrzgrupowego tworzenia funduszy własnych oraz umożliwienie efektywnego sprawowania nadzoru uzupełniającego w zakresie adekwatności kapitałowej przy zastosowaniu instrumentów sprawozdawczości finansowej, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru, określi, w drodze rozporządzenia, w odniesieniu do konglomeratów finansowych:

- 1) metody obliczania funduszy własnych i wymogów z tytułu adekwatności kapitałowej oraz metody przeprowadzania rachunku adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego, które mogą być wskazane przez koordynatora do obliczania rachunku adekwatności kapitałowej;
- 2) szczegółowe metody i sposoby sporządzania sprawozdań w zakresie adekwatności kapitałowej.

Art. 24.

1. Podmiot wiodący mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany przeprowadzać rachunek adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego. Rachunek adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego przeprowadza się na podstawie danych dotyczących podmiotów sektora finansowego, przekazanych przez podmioty regulowane oraz przez dominujący podmiot nieregulowany.
2. Podmiot wiodący jest obowiązany przekazywać koordynatorowi wyniki obliczeń wymogu z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu nie rzadziej niż raz w roku.

3. Podmiot wiodący przeprowadza rachunek adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 23, według stanu na koniec ostatniego dnia miesiąca kończącego każdy kwartał.
4. Podmiot wiodący przekazuje koordynatorowi na piśmie w terminie 30 dni od dnia kończącego rok:
 - 1) wyniki rachunku adekwatności kapitałowej obliczone według danych na dzień kończący rok zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie art. 23;
 - 2) listę podmiotów należących do konglomeratu finansowego, sporządzoną zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie art. 23.

Art. 25.

W odniesieniu do konglomeratu finansowego, którego podmiot wiodący ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wyboru metody przeprowadzania rachunku adekwatności kapitałowej spośród metod określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 23 dokonuje, w drodze decyzji, koordynator, po zasięgnięciu opinii innych zainteresowanych organów nadzoru.

Art. 26.

W decyzji, o której mowa w art. 25, koordynator może wyłączyć z rachunku adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego podmiot wchodzący w jego skład, jeżeli:

- 1) podmiot ma siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim, jeżeli istnieją prawne przeszkody w przekazywaniu informacji niezbędnych dla efektywnego sprawowania nadzoru, z zachowaniem właściwych regulacji sektorowych dotyczących obowiązku odmowy udzielenia zezwoleń przez zagraniczne organy nadzoru, lub
- 2) podmiot ma nieistotne znaczenie z punktu widzenia celów nadzoru uzupełniającego, lub
- 3) objęcie podmiotu nadzorem uzupełniającym ze względu na jego cele byłoby niewłaściwe lub mylące.

Art. 27.

1. Przepisu art. 26 pkt 2 nie stosuje się, jeżeli miałyby zostać wyłączone co najmniej dwa podmioty, które łącznie mają istotne znaczenie z punktu widzenia celów nadzoru uzupełniającego.
2. W przypadku określonym w art. 26 pkt 3 koordynator zasięga opinii krajowych organów nadzoru i zagranicznych organów nadzoru, z wyjątkiem przypadków niecierpiących zwłoki.
3. Podmiot wiodący ma obowiązek udzielić krajowym organom nadzoru lub zagranicznym organom nadzoru informacji o podmiotach regulowanych wyłączonych przez koordynatora na podstawie art. 26 pkt 2 i 3, które mogą ułatwić sprawowanie przez nie nadzoru nad tymi podmiotami regulowanymi.

Art. 28.

Podmiot wiodący mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

- 1) w terminie 30 dni od dnia przekazania przez podmiot wiodący koordynatorowi wyników rachunku adekwatności kapitałowej, określonego zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 23, opracowuje i przekazuje koordynatorowi strategię postępowania konglomeratu finansowego w zakresie adekwatności kapitałowej;
- 2) powiadamia koordynatora o zmianach strategii postępowania konglomeratu finansowego w zakresie adekwatności kapitałowej w terminie 30 dni od dnia ich dokonania.

Oddział 3

Znaczące transakcje wewnątrzgrupowe

Art. 29.

Znaczące transakcje wewnątrzgrupowe w konglomeracie finansowym podlegają nadzorowi uzupełniającemu.

Art. 30.

Transakcje wewnątrzgrupowe nie mogą zagrażać stabilności finansowej podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego.

Art. 31.

1. Koordynator, niezwłocznie po zidentyfikowaniu konglomeratu finansowego i po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, określa, w drodze decyzji skierowanej do podmiotu wiodącego, rodzaje transakcji wewnątrzgrupowych zawieranych przez podmioty wchodzące w skład konglomeratu finansowego objętych obowiązkiem sprawozdawczym.
2. W decyzji, o której mowa w ust. 1, koordynator może wskazać próg uznania transakcji wewnątrzgrupowej za znaczącą.
3. W przypadku gdy podmioty objęte nadzorem uzupełniającym wchodzi w skład konglomeratu finansowego, który posiada koordynatora zagranicznego, obowiązkom sprawozdawczym podlegają znaczące transakcje wewnątrzgrupowe, których wartość przekracza próg określony przez właściwe krajowe organy nadzoru w drodze decyzji wydanych na wniosek koordynatora zagranicznego.
4. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 3, są natychmiast wykonalne.
5. W przypadku gdy koordynator lub właściwy krajowy organ nadzoru na wniosek koordynatora zagranicznego nie określi progu, o którym mowa w ust. 2 i 3, za znaczącą uznaje się każdą transakcję wewnątrzgrupową, której wartość przekracza 5% wartości wymogu z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego.

Art. 32.

1. Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, niezwłocznie informują podmiot wiodący o każdym przypadku zawartej z ich udziałem znaczącej transakcji wewnątrzgrupowej, ze wskazaniem rodzaju transakcji, jej przedmiotu i wartości.
2. W przypadku podmiotu wiodącego mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informacje o znaczących transakcjach wewnątrzgrupowych, zawartych z udziałem tego podmiotu, są bieżąco gromadzone przez ten podmiot.

Art. 33.

1. Podmiot wiodący mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przekazuje koordynatorowi albo koordynatorowi zagranicznemu, nie później niż z upływem 3 miesięcy od końca roku kalendarzowego, sprawozdanie w zakresie znaczących transakcji wewnątrzgrupowych na poziomie konglomeratu finansowego za dany rok kalendarzowy.
2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
 - 1) informacje przekazane, zgodnie z art. 32 ust. 1, przez krajowe podmioty regulowane;
 - 2) informacje przekazane przez inne podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego i mające siedzibę w państwach członkowskich;
 - 3) informacje zgromadzone przez podmiot wiodący, zgodnie z art. 32 ust. 2;
 - 4) informację dodatkową w zakresie stwierdzonych przez podmiot przekazujący sprawozdanie zagrożeń dla wypłacalności podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego w związku ze znaczącymi transakcjami wewnątrzgrupowymi na poziomie konglomeratu finansowego bądź braku takich zagrożeń oraz działań, które zostały podjęte lub mają być podjęte w celu przywrócenia prawidłowych stosunków w przypadku stwierdzenia takich zagrożeń.
3. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, jest przekazywane koordynatorowi zagranicznemu w języku polskim oraz języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę.

Art. 34.

Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje transakcji dokonywanych przez podmioty wchodzące w skład konglomeratu finansowego, które mogą zostać wskazane przez koordynatora jako podlegające obowiązkowi sprawozdawczemu, o którym mowa w art. 33,
- 2) formę sporządzania i tryb przekazywania koordynatorowi sprawozdania w zakresie znaczących transakcji wewnątrzgrupowych na poziomie konglomeratu finansowego

- uwzględniając konieczność zapewnienia stabilności finansowej konglomeratu finansowego oraz prawidłowej alokacji funduszy własnych lub środków własnych.

Oddział 4

Znacząca koncentracja ryzyka

Art. 35.

Znacząca koncentracja ryzyka podlega nadzorowi uzupełniającemu.

Art. 36.

Znacząca koncentracja ryzyka nie może zagrażać stabilności finansowej podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego.

Art. 37.

1. Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, niezwłocznie informują podmiot wiodący o każdym przypadku wystąpienia znaczącej koncentracji ryzyka, przy uwzględnieniu art. 39 ust. 1 lub art. 40.
2. W przypadku podmiotu wiodącego z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informacje w zakresie określonym w ust. 1 dotyczące tego podmiotu są na bieżąco gromadzone przez ten podmiot.

Art. 38.

1. Podmiot wiodący z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przekazuje koordynatorowi lub koordynatorowi zagranicznemu, nie później niż z upływem 3 miesięcy od końca roku kalendarzowego, sprawozdanie w zakresie znaczącej koncentracji ryzyka za dany rok kalendarzowy.
2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje również informacje dotyczące znaczącej koncentracji ryzyka w dominującym podmiocie nieregulowanym.
3. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
 - 1) informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1;
 - 2) informacje przekazane przez inne podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego i mające siedzibę w państwach członkowskich;
 - 3) informacje zgromadzone przez podmiot wiodący, zgodnie z art. 37 ust. 2;
 - 4) informację dodatkową w zakresie stwierdzonych przez podmiot wiodący zagrożeń dla wypłacalności podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego w związku ze znaczącą koncentracją ryzyka lub braku takich zagrożeń oraz działań, które zostały lub mają być podjęte w celu przywrócenia prawidłowych stosunków w przypadku stwierdzenia takich zagrożeń.
4. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, jest przekazywane koordynatorowi zagranicznemu w języku polskim oraz języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym ma on siedzibę.

Art. 39.

1. Koordynator, niezwłocznie po zidentyfikowaniu konglomeratu finansowego i po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, określa, w drodze decyzji skierowanej do podmiotu wiodącego:
 - 1) rodzaje ryzyka, którego znacząca koncentracja jest objęta obowiązkiem sprawozdawczym, oraz
 - 2) kryteria uznawania koncentracji ryzyka za znaczącą.
2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, jest natychmiast wykonalna.
3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru, w drodze rozporządzenia:
 - 1) rodzaje ryzyka, które mogą zostać wskazane przez koordynatora jako podlegające obowiązkowi sprawozdawczemu,
 - 2) zasady ustalania przez koordynatora kryteriów uznawania koncentracji ryzyka za znaczącą na poziomie konglomeratu finansowego,
 - 3) formę sporządzania i tryb przekazywania koordynatorowi sprawozdania w zakresie znaczącej koncentracji ryzyka na poziomie konglomeratu, o których mowa w pkt 1

- uwzględniając w szczególności zapewnienie stabilności finansowej podmiotów regulowanych na poziomie konglomeratu finansowego oraz konieczność unikania konfliktu interesów w konglomeracie finansowym i naruszania sektorowych regulacji ostrożnościowych.

Art. 40.

1. W przypadku gdy podmioty objęte nadzorem uzupełniającym wchodzi w skład konglomeratu finansowego, który posiada koordynatora zagranicznego, krajowe organy nadzoru, na wniosek koordynatora zagranicznego, wydają decyzje określające rodzaje ryzyka, którego znacząca koncentracja objęta jest obowiązkiem sprawozdawczym na poziomie konglomeratu finansowego, oraz kryteria uznawania koncentracji ryzyka za znaczącą.
2. Decyzje, o których mowa w ust. 1, są natychmiast wykonalne.

Oddział 5

Zarządzanie ryzykiem oraz kontrola wewnętrzna

Art. 41.

Zarządzanie ryzykiem oraz kontrola wewnętrzna na poziomie konglomeratu finansowego podlegają nadzorowi uzupełniającemu sprawowanemu przez koordynatora.

Art. 42.

Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, wchodzące w skład konglomeratu finansowego, są obowiązane wdrożyć adekwatne systemy zarządzania ryzykiem oraz systemy kontroli wewnętrznej.

Art. 43.

Wdrożenie systemów zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 42, polega na:

- 1) dokonywaniu okresowej weryfikacji przyjętych zasad postępowania odnoszących się do wszelkich rodzajów podejmowanego ryzyka, w tym w szczególności w zakresie procedur, o których mowa w pkt 2;
- 2) wprowadzeniu zasad postępowania w zakresie adekwatności kapitałowej, uwzględniających oddziaływanie strategii prowadzonej działalności na profil ryzyka i wymogi kapitałowe na poziomie konglomeratu finansowego ustalone zgodnie z ustawą;
- 3) wprowadzeniu procedur zapewniających efektywność zarządzania ryzykiem w podmiocie regulowanym, obejmujących w szczególności podejmowanie niezbędnych działań w podmiotach regulowanych, i umożliwiających mierzenie, analizę i kontrolę ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego.

Art. 44.

1. Systemy kontroli wewnętrznej, o których mowa w art. 42, mają na celu zapewnienie zgodności działalności podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego z ustawą oraz wiarygodności sprawozdań przekazywanych zgodnie z ustawą.
2. Wdrożenie systemów kontroli wewnętrznej polega na:
 - 1) wprowadzeniu procedur odnoszących się do adekwatności kapitałowej, pozwalających stwierdzić i zmierzyć poziom ryzyka oraz ustalić dla tego ryzyka odpowiedni poziom funduszy własnych lub środków własnych;
 - 2) wprowadzeniu procedur informacyjnych oraz rachunkowych, umożliwiających efektywną identyfikację i kontrolę transakcji wewnątrzgrupowych w konglomeracie finansowym oraz przypadków znaczącej koncentracji ryzyka.

Art. 45.

Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, są obowiązane wprowadzić procedury kontroli wewnętrznej zapewniające efektywne uzyskiwanie i przekazywanie wszelkich danych i informacji, które mogą być istotne dla celów nadzoru uzupełniającego.

Rozdział 4

Koordynator

Art. 46.

Zadaniem koordynatora jest sprawowanie nadzoru uzupełniającego.

Art. 47.

Jeżeli podmiotem wiodącym jest podmiot regulowany z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił temu podmiotowi zezwolenia na prowadzenie działalności.

Art. 48.

Jeżeli podmiotem wiodącym jest dominujący podmiot nieregulowany mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i w skład konglomeratu finansowego wchodzi:

- 1) jeden podmiot regulowany z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił temu podmiotowi zezwolenia, albo
- 2) kilka podmiotów regulowanych, z których jeden otrzymał zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił tego zezwolenia, albo
- 3) kilka podmiotów regulowanych z siedzibami na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności w różnych sektorach finansowych – koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił zezwolenia podmiotowi działającemu w najistotniejszym sektorze finansowym.

Art. 49.

Jeżeli w konglomeracie finansowym jest kilka dominujących podmiotów nieregulowanych mających siedziby w państwach członkowskich i w każdym z tych państw ma swoją siedzibę co najmniej jeden podmiot regulowany, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił zezwolenia podmiotowi regulowanemu wykazującemu największą sumę bilansową, jeżeli podmioty regulowane należą do tego samego sektora finansowego, a w przypadku gdy podmioty regulowane należą do różnych sektorów finansowych – podmiotowi regulowanemu prowadzącemu działalność w najistotniejszym sektorze finansowym.

Art. 50.

Jeżeli podmiotem wiodącym jest dominujący podmiot nieregulowany, mający siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, i wszystkie podmioty regulowane będące podmiotami zależnymi od tej spółki mają siedziby poza tym państwem członkowskim, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, jeżeli udzielił zezwolenia na wykonywanie

działalności podmiotowi regulowanemu o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym, wchodzącemu w skład konglomeratu finansowego.

Art. 51.

Jeżeli w konglomeracie finansowym nie ma podmiotu wiodącego, w rozumieniu art. 4 ust. 5 i 6, oraz jeżeli na podstawie art. 47-50 nie można ustalić koordynatora, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, jeżeli udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności podmiotowi regulowanemu o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym.

Art. 52.

1. Przepisów art. 47-51 nie stosuje się, jeżeli ze względu na specyfikę struktury konglomeratu finansowego lub jego działalność w różnych państwach ustalenie koordynatora według tych przepisów byłoby niewłaściwe lub mylące.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, krajowy organ nadzoru, w porozumieniu z innymi zainteresowanymi organami nadzoru, może, w drodze decyzji, uznać się za koordynatora.
3. Jeżeli w drodze porozumienia zainteresowanych organów nadzoru jako właściwy zostanie wskazany koordynator zagraniczny, krajowy organ nadzoru może, w drodze decyzji, uznać się za niewłaściwy.

Art. 53.

W szczególnych przypadkach, jeżeli na podstawie art. 47-52 nie można ustalić koordynatora, krajowy organ nadzoru, w porozumieniu z innymi zainteresowanymi organami nadzoru, w drodze decyzji, uwzględniając w szczególności specyfikę struktury organizacyjnej konglomeratu finansowego oraz konieczność zapewnienia efektywności sprawowania nadzoru nad podmiotami regulowanymi wchodzącymi w skład grupy, uznaje się za koordynatora.

Art. 54.

Do zadań koordynatora należy:

- 1) gromadzenie i udostępnianie krajowym i zagranicznym organom nadzoru informacji istotnych dla wykonywania przez nie zadań ustawowych z zakresu nadzoru nad podmiotami działającymi w poszczególnych sektorach;
- 2) sporządzanie analizy oraz ocena sytuacji finansowej konglomeratu finansowego;
- 3) ocena zgodności działalności z zasadami dotyczącymi adekwatności kapitałowej i koncentracji ryzyka oraz transakcji wewnątrzgrupowych;
- 4) ocena struktury, organizacji i systemów kontroli wewnętrznej konglomeratu finansowego;
- 5) planowanie i koordynowanie bieżących działań nadzorczych we współpracy z zainteresowanymi organami nadzoru;
- 6) wykonywanie innych zadań, podejmowanie działań i decyzji wynikających z ustawy.

Art. 55.

Koordinator może zawrzeć z innymi zainteresowanymi organami nadzoru porozumienia dotyczące współpracy w zakresie sprawowania nadzoru uzupełniającego, w szczególności przy podejmowaniu rozstrzygnięć dotyczących podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego.

Rozdział 5

Współpraca i wymiana informacji

Art. 56.

1. Krajowe organy nadzoru współpracują ze sobą oraz z zagranicznymi organami nadzoru, w tym przekazują informacje niezbędne do wykonywania zadań związanych z nadzorem uzupełniającym, z zachowaniem przepisów o tajemnicy zawodowej zawartych w regulacjach sektorowych.
2. Krajowe organy nadzoru mogą przekazywać, na wniosek innych organów lub z własnej inicjatywy, zagranicznym organom nadzoru wszelkie informacje niezbędne do wykonywania zadań wynikających z ustawy oraz z zakresu nadzoru uzupełniającego.

Art. 57.

1. Współpraca, o której mowa w art. 56, polega w szczególności na gromadzeniu i przekazywaniu informacji w zakresie:
 - 1) identyfikacji powiązań w ramach grupy w odniesieniu do wszystkich znaczących podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego, a także organów nadzoru będących właściwymi dla podmiotów w grupie;
 - 2) strategii konglomeratu finansowego;
 - 3) sytuacji finansowej konglomeratu finansowego, w szczególności adekwatności kapitałowej, znaczących transakcji wewnątrzgrupowych oraz znaczącej koncentracji ryzyka;
 - 4) znaczących akcjonariuszy i władz podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego;
 - 5) organizacji, zarządzania ryzykiem i systemów kontroli wewnętrznej w konglomeracie finansowym;
 - 6) procedur gromadzenia informacji od podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego oraz weryfikacji tych informacji;
 - 7) okoliczności, które mogą mieć wpływ na sytuację finansową podmiotów regulowanych oraz innych podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego, jeżeli mogą one zaważyć na sytuacji finansowej podmiotów regulowanych;

- 8) nakładania sankcji lub podejmowania innych działań nadzorczych w odniesieniu do podmiotów objętych nadzorem uzupełniającym.
2. Jeżeli wymaga tego wykonywanie zadań w zakresie nadzoru uzupełniającego, krajowe organy nadzoru mogą, zgodnie z przepisami regulacji sektorowych, przekazywać informacje, o których mowa w ust. 1, bankom centralnym Europejskiego Systemu Banków Centralnych oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Art. 58.

1. W przypadku wydawania decyzji i podejmowania innych czynności w stosunku do podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego zgodnie z regulacjami sektorowymi, dotyczących w szczególności:
- 1) udzielenia zgody na zmianę akcjonariatu, struktury organizacyjnej lub struktury zarządzania podmiotów regulowanych w konglomeracie finansowym,
 - 2) nakładania sankcji lub podejmowania innych działań nadzorczych wobec podmiotów wchodzących w skład konglomeratu
- krajowe organy nadzoru, przed ich podjęciem, zwracają się o przekazanie informacji do zagranicznych organów nadzoru, jeżeli informacje od tych organów mogą mieć znaczenie dla sprawowania nadzoru uzupełniającego.
2. W nagłych lub szczególnie uzasadnionych przypadkach krajowe organy nadzoru, wydając decyzje, o których mowa w ust. 1, lub podejmując inne czynności w ramach nadzoru uzupełniającego, mogą odstąpić od wystąpienia do zagranicznych organów nadzoru o przekazanie informacji. O decyzjach podjętych bez wystąpienia o informacje krajowe organy nadzoru informują zagraniczne organy nadzoru bezzwłocznie.

Art. 59.

1. Jeżeli koordynator zagraniczny wystąpi do krajowych organów nadzoru o udzielenie informacji dotyczących podmiotów regulowanych działających w konglomeracie, informacje takie przekazuje krajowy organ nadzoru wykonujący nadzór nad podmiotem regulowanym. W przypadku większej liczby tych podmiotów organem właściwym jest organ, który wydał zezwolenie na wykonywanie działalności podmiotowi o największej sumie bilansowej.
2. Jeżeli koordynator zagraniczny zwróci się do krajowych organów nadzoru o udzielenie przez podmiot wiodący w konglomeracie finansowym mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informacji istotnych dla wykonywania zadań koordynatora, krajowy organ nadzoru, wykonujący nadzór nad podmiotem wiodącym zwraca się do niego o przekazanie tych informacji, a po ich uzyskaniu przekazuje je koordynatorowi zagranicznemu.
3. Jeżeli informacje, o których mowa w ust. 2, zostały wcześniej przekazane innemu organowi zgodnie z regulacjami sektorowymi, organ ten udziela informacji koordynatorowi zagranicznemu na jego wniosek.

Art. 60.

1. Krajowy organ nadzoru może wystąpić do zagranicznych organów nadzoru państwa, na którego terytorium ma siedzibę podmiot wchodzący w skład konglomeratu finansowego, z wnioskiem o:
 - 1) przeprowadzenie weryfikacji informacji dotyczących tego podmiotu przez zagraniczny organ nadzoru;
 - 2) umożliwienie mu wzięcia udziału w weryfikacji dokonywanej przez inny organ nadzoru.
2. Na wniosek zagranicznego organu nadzoru krajowy organ nadzoru przeprowadza weryfikację informacji dotyczących podmiotu regulowanego mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wchodzącego w skład konglomeratu finansowego. W czynnościach tych mogą, za zgodą krajowego organu nadzoru, uczestniczyć upoważnieni przedstawiciele organu, który wystąpił z wnioskiem o weryfikację. Przedstawicielom tym przysługują takie same prawa i obowiązki, jak pracownikom tego krajowego organu nadzoru.

Rozdział 6

Środki sprawowania nadzoru uzupełniającego

Art. 61.

1. Krajowe organy nadzoru, na wniosek koordynatora albo koordynatora zagranicznego, podejmują w stosunku do podmiotów regulowanych, o których mowa w art. 19 i nad którymi sprawują nadzór zgodnie z regulacjami sektorowymi, środki określone w regulacjach sektorowych, przysługujące w przypadku stwierdzenia naruszeń przez podmioty regulowane regulacji sektorowych.
2. Środki określone w regulacjach sektorowych mogą zostać zastosowane przez krajowe organy nadzoru w przypadku:
 - 1) naruszenia przepisów ustawy;
 - 2) zagrożenia wypłacalności podmiotów regulowanych w szczególności na skutek nieutrzymywania funduszy własnych na odpowiednim poziomie, wystąpienia znaczącej koncentracji ryzyka lub zawartych znaczących transakcji wewnątrzgrupowych;
 - 3) utrudnienia prawidłowego sprawowania nadzoru uzupełniającego.
3. Podejmując środki określone w regulacjach sektorowych, krajowy organ nadzoru bierze pod uwagę wagę i rodzaj naruszeń przepisów prawa lub innych nieprawidłowości oraz stopień przyczynienia się danego podmiotu regulowanego do powstania naruszeń przepisów prawa lub innych nieprawidłowości na poziomie konglomeratu finansowego zagrażających wypłacalności podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego lub prawidłowemu sprawowaniu nadzoru uzupełniającego.

Art. 62.

1. Jeżeli podmiotem wiodącym jest dominujący podmiot nieregulowany z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który narusza przepisy ustawy lub wywiera niekorzystny wpływ na stabilność finansową podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego, lub nie spełnia warunków, o których mowa w art. 13, koordynator, w drodze decyzji, określa dominującemu podmiotowi nieregulowanemu termin i sposób przywrócenia stanu zgodnego z przepisami prawa lub usunięcia zagrożenia dla stabilności finansowej konglomeratu finansowego.
2. W przypadku bezskutecznego upływu terminu, o którym mowa w ust. 1, koordynator może w odniesieniu do dominującego podmiotu nieregulowanego z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w drodze decyzji:
 - 1) nakazać zbycie w określonym terminie akcji lub udziałów posiadanych w podmiocie regulowanym lub akcji lub udziałów w podmiocie dominującym wobec podmiotu regulowanego lub
 - 2) zawiesić na czas określony wykonywanie przez niego prawa głosu w organie stanowiącym podmiotu regulowanego lub podmiotu dominującego wobec podmiotu regulowanego, lub
 - 3) nałożyć na niego karę pieniężną do wysokości 10 000 000 zł.
3. Wykonywanie prawa głosu z akcji, które nie zostały zbyte, zgodnie z ust. 1 pkt 1, oraz z których prawa głosu zostały zawieszane, jest bezskuteczne.
4. Podejmując środki, o których mowa w ust. 2, koordynator bierze pod uwagę wagę i rodzaj naruszeń przepisów prawa lub innych nieprawidłowości oraz stopień przyczynienia się danego dominującego podmiotu nieregulowanego do powstania naruszeń przepisów prawa lub innych nieprawidłowości na poziomie konglomeratu finansowego zagrażających wypłacalności podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego lub prawidłowemu sprawowaniu nadzoru uzupełniającego.

Art. 63.

1. Wpływy z tytułu kar pieniężnych nakładanych na podstawie art. 61 i art. 62 ust. 2 stanowią dochód budżetu państwa.
2. Do egzekucji kar pieniężnych nakładanych na podstawie art. 61 i art. 62 ust. 2 stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2002 r. Nr 110, poz. 968, z późn. zm.⁴⁾).

Art. 64.

W przypadku stwierdzenia naruszeń przepisów prawa lub innych nieprawidłowości na poziomie konglomeratu finansowego koordynator informuje zagraniczne organy nadzoru o potrzebie

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 127, poz. 1090, Nr 141, poz. 1178, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1387, Nr 199, poz. 1672, Nr 200, poz. 1679, Nr 216, poz. 1824, z 2003 r. Nr 80, poz. 718, Nr 135, poz. 1268, Nr 137, poz. 1302, Nr 193, poz. 1884, Nr 217, poz. 2124, Nr 228, poz. 2255 oraz z 2004 r. Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 91, poz. 871, Nr 96, poz. 959 i Nr 116, poz. 1203.

podjęcia odpowiednich działań w stosunku do podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego, mających siedziby w państwach członkowskich.

Rozdział 7

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 65.

W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 49, poz. 447, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 36a:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Udzielenie przez Komisję zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej spółce akcyjnej:

- 1) która jest podmiotem zależnym od instytucji kredytowej, w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy – Prawo bankowe, albo od zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności wydane przez zagraniczny organ nadzoru państwa członkowskiego,
- 2) która jest podmiotem zależnym od podmiotu dominującego wobec instytucji kredytowej, w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy – Prawo bankowe, albo zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności wydane przez zagraniczny organ nadzoru państwa członkowskiego,
- 3) na którą znaczny wpływ wywierają te same osoby fizyczne lub prawne, które wywierają znaczny wpływ na instytucję kredytową, w rozumieniu pkt 1, albo na zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie na prowadzenie działalności wydane przez zagraniczny organ nadzoru państwa członkowskiego

– następuje po zasięgnięciu pisemnej opinii organu państwa członkowskiego, który udzielił podmiotowi, o którym mowa w pkt 1-3, zezwolenia na prowadzenie działalności w tym państwie; celem uzyskania opinii jest dokonanie oceny akcjonariuszy podmiotu należącego do tej samej grupy kapitałowej, co wnioskodawca, jak również ocena wiarygodności i doświadczenia członków zarządu podmiotu należącego do tej samej grupy kapitałowej co wnioskodawca, lub innych osób mających wpływ na zarządzanie tym podmiotem.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przez wywieranie znacznego wpływu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 i w ust. 2 pkt 3, rozumie się posiadanie nie mniej niż 20% i nie więcej niż 50% głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy lub zgromadzeniu wspólników – w przypadku spółki akcyjnej lub spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, lub uprawnienie do podejmowania decyzji dotyczącej kształtowania polityki finansowej lub bieżącej działalności gospodarczej tej osoby prawnej.”;

2) w art. 50 ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 240, poz. 2055, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 84, poz. 774, Nr 124, poz. 1151, Nr 170, poz. 1651 oraz z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 91, poz. 871, Nr 96, poz. 959, Nr 116, poz. 1205 i Nr 146, poz. 1546.

„7. W przypadku gdy podmiotem nabywającym akcje domu maklerskiego jest zagraniczna firma inwestycyjna, bank zagraniczny, instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy – Prawo bankowe albo zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie na prowadzenie działalności wydane przez zagraniczny organ nadzoru państwa członkowskiego, Komisja zasięga opinii organu nadzoru, który udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności przez te podmioty.

8. Przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy podmiotem nabywającym akcje domu maklerskiego jest podmiot dominujący wobec podmiotu, o którym mowa w ust. 7, lub podmiot wywierający znaczny wpływ w rozumieniu art. 36a ust. 3 na podmiot, o którym mowa w ust. 7, a także w przypadku jeżeli w wyniku takiego nabycia podmiot, którego akcje są przedmiotem nabycia, stałby się podmiotem zależnym od nabywcy albo podmiotem, na który nabywca zacznie wywierać znaczny wpływ w rozumieniu art. 36a ust. 3.”;

3) w art. 160 w ust. 1b:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w przypadkach określonych w art. 15a, art. 85 ust. 2a oraz w art. 161 ust. 7, 10a i 10c,”

b) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) przez dom maklerski, zagraniczną osobę prawną, o której mowa w art. 52, lub przez zagraniczną firmę inwestycyjną:

a) podmiotowi wiodącemu w rozumieniu art. 4 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz.U. Nr ..., poz. ...), zwanej dalej „ustawą o nadzorze uzupełniającym”;

b) koordynatorowi w rozumieniu art. 3 pkt 19 ustawy o nadzorze uzupełniającym,

c) koordynatorowi zagranicznemu w rozumieniu art. 3 pkt 20 ustawy o nadzorze uzupełniającym

– w wykonaniu obowiązków określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym”;

4) w art. 161:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja lub jej upoważniony przedstawiciel może przekazywać i otrzymywać informacje, w tym opinie od Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych, Prezesa Narodowego Banku Polskiego oraz Komisji Nadzoru Bankowego, niezbędne do:

1) prawidłowego wykonywania zadań w zakresie nadzoru, w tym zadań określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym lub

2) zapewnienia prawidłowego toku postępowań administracyjnych lub karnych w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru.”;

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Zasady i tryb udzielania informacji, o których mowa w ust. 3, określają porozumienia zawarte przez Komisję z tymi organami nadzoru.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja lub jej upoważniony przedstawiciel może przekazywać i otrzymywać informacje niezbędne w celach określonych w ust. 3 od zagranicznego organu nadzoru nad rynkiem papierów wartościowych lub rynkiem finansowym. Zasady i tryb udzielania tych informacji określa porozumienie zawarte przez Komisję z tym organem nadzoru.”,

d) po ust. 10 dodaje się ust. 10a-10c w brzmieniu:

„10a. W zakresie wykonywania zadań określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym, Komisja lub jej upoważniony przedstawiciel przekazuje posiadane informacje organowi nadzoru w państwie członkowskim lub koordynatorowi zagranicznemu, o którym mowa w art. 3 pkt 20 ustawy o nadzorze uzupełniającym, zarówno na żądanie, jak i z własnej inicjatywy.

10b. W przypadku gdy podmioty, o których mowa w ust. 10a, wystąpiły o przekazanie informacji, a Komisja ich nie posiada, podejmuje ona niezbędne czynności w celu ich uzyskania lub zawiadamia te podmioty o braku możliwości uzyskania żądanych informacji.

10c. Jeżeli wymaga tego wykonywanie zadań określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym, Komisja może przekazywać i otrzymywać informacje od banków centralnych państw członkowskich, Europejskiego Systemu Banków Centralnych oraz Europejskiego Banku Centralnego; przepisy ust. 4-6 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 66.

W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w ust. 1:

a) pkt 10 i 11 otrzymują brzmienie:

„10) holding finansowy – grupę podmiotów, w której pierwotnym podmiotem dominującym jest instytucja finansowa, która nie jest dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr ..., poz. ...), zwanej dalej „ustawą o nadzorze uzupełniającym”, a w skład grupy wchodzi wyłącznie lub w większości banki, instytucje kredytowe lub instytucje finansowe, przy czym przynajmniej jednym podmiotem zależnym jest bank krajowy, bank zagraniczny lub instytucja kredytowa,

11) holding mieszany – grupę podmiotów, w której pierwotnym podmiotem dominującym jest podmiot niebędący bankiem, instytucją kredytową, instytucją finansową ani dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, a przynajmniej jednym podmiotem zależnym jest bank krajowy, bank zagraniczny lub instytucja kredytowa,”

b) pkt 11c otrzymuje brzmienie:

⁶⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276 oraz z 2004 r. Nr 64,

„11c) holding hybrydowy – grupę podmiotów, w której pierwotnym podmiotem dominującym jest instytucja finansowa niebędąca dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, a w skład grupy wchodzi w większości podmioty niebędące bankami krajowymi, bankami zagranicznymi, instytucjami kredytowymi ani instytucjami finansowymi, zaś przynajmniej jednym podmiotem zależnym jest bank krajowy,”;

2) w art. 52 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do obliczania należnych odsetek od środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku przyjmuje się, że rok liczy 365 dni, chyba że umowa stanowi inaczej.”;

3) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 dodaje się lit. o w brzmieniu:

„o) koordynatora w związku z wykonywaniem przez niego nadzoru uzupełniającego nad konglomeratem finansowym w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym”;

4) w art. 131 dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Komisja Nadzoru Bankowego udziela i otrzymuje od zagranicznych organów nadzoru informacje niezbędne do wykonywania zadań związanych z nadzorem uzupełniającym nad konglomeratem finansowym w zakresie określonym w ustawie o nadzorze uzupełniającym.

7. Do informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem zadań ustawowych od innych instytucji nadzorczych krajowych i zagranicznych stosuje się przepisy o ochronie informacji w rozumieniu art. 55 ustawy o Narodowym Banku Polskim.”;

5) w art. 135 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Uwzględniając potrzebę zachowania szczególnych środków bezpieczeństwa, przy wyborze biegłego rewidenta do badania sprawozdania finansowego banku określonego w ust. 2, przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz.U. Nr 19, poz. 177, Nr 96, poz. 959, Nr 116, poz. 1207 i Nr 145, poz. 1537) nie stosuje się.”;

6) art. 140a otrzymuje brzmienie:

„Art. 140a. 1. Przed wydaniem zezwolenia na utworzenie banku krajowego lub zezwolenia, o którym mowa w art. 25, Komisja Nadzoru Bankowego zasięga opinii zagranicznych władz nadzorczych państwa członkowskiego, gdy bank ten będzie:

1) podmiotem zależnym od:

a) instytucji kredytowej,

b) podmiotu dominującego wobec instytucji kredytowej,

c) przedsiębiorstwa ubezpieczeniowego lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały licencję w państwie członkowskim,

d) podmiotu dominującego wobec przedsiębiorstwa ubezpieczeniowego lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały licencję w państwie członkowskim,

2) kontrolowany przez te same osoby fizyczne lub prawne, które kontrolują instytucję kredytową, przedsiębiorstwo ubezpieczeniowe lub firmę inwestycyjną, które uzyskały licencję w państwie członkowskim.

2. Komisja Nadzoru Bankowego zasięga opinii polskich i innych zagranicznych władz nadzorczych, dokonując oceny osób zaangażowanych w zarządzanie innym podmiotem tej samej grupy. Komisja Nadzoru Bankowego i inne polskie władze nadzorcze przekazują sobie nawzajem oraz innym władzom nadzorczym wszelkie informacje niezbędne dla udzielenia zezwolenia i celów bieżącego wykonywania nadzoru.”;

7) w art. 141f dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku gdy bank krajowy wchodzi w skład konglomeratu finansowego, którego podmiotem dominującym jest dominujący podmiot nieregulowany w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym, stosuje się przepisy ustawy o nadzorze uzupełniającym.”;

8) w art. 141i dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2-4 w brzmieniu:

„2. Osoby wchodzące w skład zarządu podmiotu dominującego w holdingu finansowym powinny dawać rękojmię stabilnego i ostrożnego zarządzania tym podmiotem.

3. Bank krajowy działający w holdingu mieszanym obowiązany jest posiadać odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej i procesy zarządzania ryzykiem, obejmujące procedury sprawozdawcze i księgowość w celu identyfikacji, mierzenia, monitorowania i kontrolowania transakcji banku z podmiotem dominującym w holdingu oraz podmiotami zależnymi w holdingu.

4. Bank krajowy, o którym mowa w ust. 3, jest obowiązany informować Komisję Nadzoru Bankowego o każdej znaczącej transakcji w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym z podmiotami, o których mowa w ust. 3, z wyłączeniem transakcji dotyczących zaangażowań w rozumieniu art. 71.”;

9) w art. 141k dodaje się ust. 3-5 w brzmieniu:

„3. W przypadku gdy bank krajowy działa w holdingu bankowym zagranicznym lub w holdingu finansowym, którego podmiot dominujący ma siedzibę w państwie innym niż państwo członkowskie, a brak jest porozumienia, o którym mowa w art. 141f ust. 3, Komisja Nadzoru Bankowego sprawdza, czy bank krajowy podlega nadzorowi skonsolidowanemu odpowiedniemu do zasad określonych w niniejszym rozdziale.

4. Komisja Nadzoru Bankowego przeprowadza czynności, o których mowa w ust. 5, z urzędu lub na wniosek podmiotu dominującego w holdingu lub na wniosek podmiotu regulowanego, w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy o nadzorze uzupełniającym, który posiada zezwolenie na prowadzenie działalności w państwie członkowskim.

5. W przypadku gdy w wyniku przeprowadzonego postępowania sprawdzającego okaże się, że bank krajowy, o którym mowa w art. 141f ust. 3, nie podlega nadzorowi skonsolidowanemu odpowiedniemu do zasad określonych w niniejszym rozdziale, stosuje się przepisy niniejszego rozdziału.”;

10) w art. 183 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Umowy, w związku z którymi przed dniem 1 stycznia 1998 r. wydano dowody na okaziciela, które nie zostały przekształcone w myśl ust. 1, wygasają z dniem 1 stycznia 2006 r., z tym że środki pieniężne należne z tytułu tych umów zwracane są posiadaczom tych dowodów z oprocentowaniem, od dnia 1 stycznia 2006 r. w wysokości oprocentowania środków pieniężnych gromadzonych na rachunkach

oszczędnościowych prowadzonych w banku na podstawie umów zawartych na czas nieoznaczony.”.

Art. 67.

W ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. Nr 103, poz. 1099, z późn. zm.⁷⁾) art. 54 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej:

- 1) przekazywanie, przechowywanie oraz ujawnianie danych w trybie i na warunkach określonych w ustawie z dnia 14 lutego 2003 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych (Dz. U. Nr 50, poz. 424 oraz z 2004 r. Nr 68, poz. 623 i Nr 116, poz. 1203);
- 2) przekazywanie informacji przez towarowy dom maklerski lub zagraniczną osobę prawną prowadzącą działalność maklerską w formie oddziału:
 - a) podmiotowi wiodącemu w rozumieniu art. 4 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr ..., poz. ...), zwanej dalej „ustawą o nadzorze uzupełniającym”,
 - b) koordynatorowi w rozumieniu art. 3 pkt 19 ustawy o nadzorze uzupełniającym,
 - c) koordynatorowi zagranicznemu w rozumieniu art. 3 pkt 20 ustawy o nadzorze uzupełniającym

– w wykonaniu obowiązków określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym.”.

Art. 68.

W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz.U. Nr 123, poz. 1351, z 2003 r. Nr 60, poz. 535 i Nr 223, poz. 2216 oraz z 2004 r. Nr 64, poz. 594 i Nr 96, poz. 959) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. Skutki prawne wynikające z ogłoszenia upadłości lub podjęcia zagranicznego postępowania upadłościowego wobec podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będącego uczestnikiem systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych podlegającego prawu innego państwa członkowskiego, odnoszące się do praw i obowiązków tego podmiotu pozostających w związku z uczestnictwem w takim systemie, są określone przez prawo właściwe dla tego systemu.”.

Art. 69.

W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151, Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w ust. 1:

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2002 r. Nr 200, poz. 1686, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 84, poz. 774 i Nr 223, poz. 2216 oraz z 2004 r. Nr 64, poz. 594.

a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) firma inwestycyjna – firmę inwestycyjną w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr ..., poz. ...), zwanej dalej „ustawą o nadzorze uzupełniającym”;

b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) instytucja kredytowa – instytucję kredytową w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym;”

c) po pkt 5 dodaje się pkt 5a-5c w brzmieniu:

„5a) konglomerat finansowy – konglomerat finansowy w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym;

5b) mieszany dominujący podmiot ubezpieczeniowy – podmiot dominujący, który nie jest:

a) zakładem ubezpieczeń,

b) dominującym podmiotem ubezpieczeniowym,

c) dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym

– jeżeli przynajmniej jednym z jego podmiotów zależnych jest zakład ubezpieczeń;

5c) nadzór dodatkowy – nadzór dodatkowy sprawowany nad krajowym zakładem ubezpieczeń, wchodzącym w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej zgodnie z przepisami ustawy bądź nad zagranicznym zakładem ubezpieczeń, wchodzącym w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej zgodnie z odpowiednimi regulacjami przyjętymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej;”

d) po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:

„8a) podmiot zależny – podmiot zależny w rozumieniu ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi;”

e) pkt 12 otrzymuje brzmienie:

„12) ubezpieczeniowa grupa kapitałowa – grupę podmiotów, w skład której wchodzi zakład ubezpieczeń podlegający nadzorowi dodatkowemu oraz co najmniej:

a) inny zakład ubezpieczeń, będący podmiotem zależnym zakładu ubezpieczeń podlegającego nadzorowi dodatkowemu lub w którym zakład ubezpieczeń podlegający nadzorowi dodatkowemu posiada znaczący udział kapitałowy lub jest w inny sposób blisko powiązany z zakładem ubezpieczeń podlegającym nadzorowi dodatkowemu lub

b) dominujący podmiot ubezpieczeniowy, zakład ubezpieczeń wykonujący działalność wyłącznie w zakresie reasekuracji lub zagraniczny zakład ubezpieczeń z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, będące podmiotami dominującymi zakładu ubezpieczeń podlegającego nadzorowi dodatkowemu, lub

c) mieszany podmiot dominujący będący podmiotem dominującym zakładu ubezpieczeń podlegającego nadzorowi dodatkowemu,

a także

- d) podmioty będące podmiotami zależnymi, podmiotami ze znaczącym udziałem kapitałowym lub w inny sposób blisko powiązane z zakładem ubezpieczeń podlegającym nadzorowi dodatkowemu,
- e) podmioty dominujące, posiadające znaczący udział kapitałowy lub w inny sposób blisko powiązane z zakładem ubezpieczeń podlegającym nadzorowi dodatkowemu,
- e) podmioty będące podmiotami zależnymi, podmiotami ze znaczącym udziałem kapitałowym lub w inny sposób blisko powiązane z podmiotami, o których mowa w lit. e;”

f) po pkt 13 dodaje się pkt 13a i 13b w brzmieniu:

„13a) dominujący podmiot ubezpieczeniowy – podmiot dominujący, niebędący dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym, który posiada znaczące udziały kapitałowe w podmiotach zależnych i którego podmiotami zależnymi są wyłącznie lub w większości zakłady ubezpieczeń, a przynajmniej jednym z tych zakładów ubezpieczeń jest krajowy zakład ubezpieczeń lub zagraniczny zakład ubezpieczeń, który uzyskał zezwolenie w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej;

13b) znaczący udział kapitałowy – znaczący udział kapitałowy w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym;”

g) pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17) bliskie powiązania – bliskie powiązania w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym;”

2) w art. 30 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku krajowego zakładu ubezpieczeń wchodzącego w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej i podlegającego nadzorowi dodatkowemu zgodnie z przepisami ustawy regulacje wewnętrzne, o których mowa w ust. 1, powinny zapewniać:

- 1) należyte gromadzenie i przekazywanie informacji i danych na potrzeby sprawowania nadzoru dodatkowego;
- 2) identyfikowanie, mierzenie, monitorowanie i kontrolę nad transakcjami przeprowadzonymi z udziałem tego zakładu ubezpieczeń w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej.”

3) w art. 35:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Podmiot, który zamierza, bezpośrednio lub pośrednio poprzez podmioty zależne lub w drodze porozumień, nabyć albo objąć akcje lub prawa z akcji krajowego zakładu ubezpieczeń w liczbie zapewniającej dysponowanie albo przekroczenie 10% głosów na walnym zgromadzeniu lub udziału w kapitale zakładowym, jest obowiązany każdorazowo zawiadomić o tym organ nadzoru nie później niż 30 dni przed nabyciem albo objęciem, wraz ze wskazaniem liczby nabywanych, albo obejmowanych akcji lub praw z akcji.

2. Podmiot, który zamierza, bezpośrednio lub pośrednio poprzez podmioty zależne lub w drodze porozumień, nabyć albo objąć akcje lub prawa z akcji krajowego zakładu ubezpieczeń w liczbie zapewniającej dysponowanie albo przekroczenie odpowiednio 20%, 33%, 50% głosów na walnym zgromadzeniu lub udziału w kapitale zakładowym, jest obowiązany każdorazowo zawiadomić organ nadzoru o zamiarze nabycia albo objęcia. Podmiot, który zamierza podjąć inne działania, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, powodujące, że krajowy zakład ubezpieczeń stanie się jego podmiotem zależnym, obowiązany jest każdorazowo zawiadomić o tym zamiarze organ nadzoru. Podmiot dokonujący zawiadomienia przekazuje również informację o posiadanych bezpośrednio lub pośrednio poprzez podmioty zależne lub w drodze porozumień, akcjach lub prawach z akcji krajowego zakładu ubezpieczeń jak również o podmiotach dominujących tego podmiotu i zawartych przez ten podmiot porozumieniach, stanach faktycznych i prawnych pozwalających innym podmiotom na wykonywanie praw z akcji krajowego zakładu ubezpieczeń lub podejmowanie działań, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy - Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Jeżeli wskutek nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji, o którym mowa w ust. 2, albo wskutek podjęcia innych działań określonych w ust. 2, krajowy zakład ubezpieczeń stałby się podmiotem zależnym lub podmiotem, w którym posiadany byłby znaczący udział kapitałowy:

- 1) zakładu ubezpieczeń, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały zezwolenia na wykonywanie działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim lub
- 2) podmiotu dominującego zakładu ubezpieczeń, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały zezwolenia na wykonywanie działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim, lub
- 3) osoby fizycznej lub prawnej posiadającej znaczący udział kapitałowy w instytucji kredytowej lub firmie inwestycyjnej, które uzyskały zezwolenia na wykonywanie działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej

– zawiadomienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera odpowiednią informację w tym zakresie, wskazującą w szczególności podmioty, w stosunku do których krajowy zakład ubezpieczeń stałby się podmiotem zależnym lub podmiotem, w którym posiadałyby one znaczący udział kapitałowy.

2b. W przypadku, o którym mowa w ust. 2a, organ nadzoru występuje na piśmie do właściwego organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przekazanie informacji dotyczących nadzorowanego przez ten organ zakładu ubezpieczeń, instytucji kredytowej, firmy inwestycyjnej, założycieli, akcjonariuszy lub udziałowców tych podmiotów, podmiotów dominujących w stosunku do tych podmiotów lub osób fizycznych lub prawnych posiadających znaczący udział kapitałowy w tych podmiotach celem ustalenia, czy zachodzą przesłanki, o których mowa w ust. 4.”,

c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Organ nadzoru może, w drodze decyzji, w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, zgłosić sprzeciw co do nabycia albo

objęcia akcji lub praw z akcji albo co do podjęcia innych działań, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, powodujących, że krajowy zakład ubezpieczeń stanie się podmiotem zależnym podmiotu składającego zawiadomienie. W przypadku gdy organ nadzoru nie zgłasza sprzeciwu, może, w drodze decyzji, ustalić maksymalny termin nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji albo podjęcia innych działań, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, powodujących, że krajowy zakład ubezpieczeń stanie się podmiotem zależnym podmiotu składającego zawiadomienie.

4. Organ nadzoru może zgłosić sprzeciw, o którym mowa w ust. 3, jeżeli nabywający albo obejmujący akcje albo podejmujący inne działania, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, wskutek których krajowy zakład ubezpieczeń stanie się podmiotem zależnym tego podmiotu, nie wykaże, że:

- 1) daje rękojmię prowadzenia spraw krajowego zakładu ubezpieczeń w sposób należycie zabezpieczający interesy ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia;
- 2) w okresie od dnia zawiadomienia organu nadzoru o zamiarze, o którym mowa w ust. 2, do dnia nabycia włącznie, środki przeznaczone na nabycie albo objęcie akcji lub praw z akcji krajowego zakładu ubezpieczeń lub na podjęcie innych działań, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, powodujących, że krajowy zakład ubezpieczeń stanie się podmiotem zależnym, nie pochodzą z kredytu lub pożyczki albo są w inny sposób obciążone;
- 3) wpłaty na akcje lub na podjęcie innych działań, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, powodujących, że krajowy zakład ubezpieczeń stanie się podmiotem zależnym, nie pochodzą z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł.”;

4) po art. 37 dodaje się art. 37a-37c w brzmieniu:

„Art. 37a. 1. Członkiem organu zarządzającego dominującego podmiotu ubezpieczeniowego z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może być wyłącznie osoba fizyczna, która spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
- 2) daje rękojmię należytego pełnienia funkcji członka organu zarządzającego dominującego podmiotu ubezpieczeniowego;
- 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione umyślnie.

2. W przypadku gdy dominujący podmiot ubezpieczeniowy z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie posiada organu zarządzającego, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osoby lub osób odpowiedzialnych za prowadzenie spraw podmiotu.

Art. 37b. 1. W przypadku naruszeń prawa lub innych nieprawidłowości zagrażających wypłacalności zakładu ubezpieczeń wchodzącego w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, w tym na wniosek organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym siedzibę ma zakład ubezpieczeń, organ nadzoru może podjąć w stosunku do dominującego podmiotu ubezpieczeniowego z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej

Polskiej środki określone w art. 209 lub art. 212 ust. 1 pkt 1 i 2, przy czym górna granica wysokości kary pieniężnej nakładanej na dominujący podmiot ubezpieczeniowy nie może przekroczyć 10 000 000 zł.

2. W przypadku gdy naruszenia prawa lub inne nieprawidłowości, o których mowa w ust. 1, zagrażają wypłacalności krajowego zakładu ubezpieczeń, organ nadzoru może, w drodze decyzji, zakazać wykonywania praw głosu z akcji lub udziałów posiadanych w zakładzie ubezpieczeń przez dominujący podmiot ubezpieczeniowy.

Art. 37c. 1. Organ nadzoru, po zasięgnięciu opinii organów nadzoru państw członkowskich Unii Europejskiej, w których zezwolenia uzyskały zakłady ubezpieczeń wchodzące w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, może, w drodze decyzji skierowanej do krajowego zakładu ubezpieczeń wchodzącego w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej i podlegającego nadzorowi dodatkowemu, uznać, że na potrzeby sprawowania nadzoru dodatkowego zgodnie z przepisami ustawy nie uważa się niektórych podmiotów, o których mowa w art. 2 pkt 12 lit. a-c, za wchodzące w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej.

2. Wydając decyzję, o której mowa w ust. 1, organ nadzoru uwzględnia rolę danego podmiotu w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej oraz prawidłowe i skuteczne wykonywanie nadzoru dodatkowego.”;

5) w art. 92 w ust. 3 dodaje się pkt 23 w brzmieniu:

„23) oświadczenie założycieli, czy krajowy zakład ubezpieczeń będzie podmiotem zależnym lub podmiotem ze znaczącym udziałem kapitałowym:

- a) zakładu ubezpieczeń, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim Unii Europejskiej,
- b) podmiotu dominującego w stosunku do zakładu ubezpieczeń, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim Unii Europejskiej,
- c) osoby fizycznej lub prawnej, posiadającej znaczący udział kapitałowy w zakładzie ubezpieczeń, instytucji kredytowej lub firmie inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim Unii Europejskiej

– z informacją o nazwach i adresach siedziby podmiotów, o których mowa w lit. a-c”;

6) po art. 93 dodaje się art. 93a w brzmieniu:

„Art. 93a. Jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 92 ust. 3 pkt 23, przed wydaniem zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej organ nadzoru występuje na piśmie do właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przekazanie informacji dotyczących:

- 1) nadzorowanego przez ten organ zakładu ubezpieczeń, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej,
- 2) założycieli, akcjonariuszy lub udziałowców podmiotów, o których mowa w pkt 1;
- 3) podmiotów dominujących w stosunku do podmiotów, o których mowa w pkt 1;

4) osób fizycznych lub prawnych posiadających znaczący udział kapitałowy w podmiotach, o których mowa w pkt 1

– które mogą być przydatne dla oceny, czy założyciele, akcjonariusze, udziałowcy lub osoby przewidziane na członków zarządu lub rady nadzorczej krajowego zakładu ubezpieczeń dają rękojmię prowadzenia spraw krajowego zakładu ubezpieczeń w sposób należyty.”;

7) w art. 146 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zakład ubezpieczeń jest obowiązany posiadać środki własne w wysokości nie niższej niż margines wypłacalności i nie niższej niż kapitał gwarancyjny.”;

8) w art. 148:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Środki własne zakładu ubezpieczeń są to aktywa zakładu ubezpieczeń, z wyłączeniem aktywów przeznaczonych na pokrycie wszelkich przewidywalnych zobowiązań i wartości niematerialnych i prawnych oraz akcji i udziałów własnych będących w posiadaniu zakładu ubezpieczeń.

2. Z aktywów stanowiących środki własne zakładu ubezpieczeń, podlegającego nadzorowi dodatkowemu, wyłącza się posiadane przez ten zakład ubezpieczeń akcje i inne aktywa finansujące kapitały własne zakładów ubezpieczeń należących do tej samej grupy kapitałowej.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a-2d w brzmieniu:

„2a. Z aktywów stanowiących środki własne zakładu ubezpieczeń wchodzącego w skład konglomeratu finansowego wyłącza się posiadane przez zakład ubezpieczeń akcje lub udziały finansujące kapitały własne innych zakładów ubezpieczeń, instytucji kredytowych i instytucji finansowych w rozumieniu prawa bankowego oraz firm inwestycyjnych.

2b. Z aktywów stanowiących środki własne zakładu ubezpieczeń wyłącza się posiadane przez zakład ubezpieczeń w odniesieniu do innych zakładów ubezpieczeń, instytucji kredytowych i instytucji finansowych w rozumieniu prawa bankowego oraz firm inwestycyjnych:

1) udzielone przez zakład ubezpieczeń pożyczki podporządkowane spełniające warunki określone w ust. 4 pkt 2;

2) skumulowane niezapłacone dywidendy z tytułu akcji uprzywilejowanych.

2c. Na wniosek zakładu ubezpieczeń jeżeli udziały lub akcje w innej instytucji kredytowej, firmie inwestycyjnej, instytucji finansowej, zakładzie ubezpieczeń, posiadane są tymczasowo do celów pomocy finansowej przeznaczonej na reorganizację oraz utrzymanie podmiotu, organ nadzoru może wyrazić zgodę na odstąpienie od stosowania przepisów w sprawie odliczeń określonych w ust. 2a lub 2b.

2d. Na wniosek zakładu ubezpieczeń podlegającemu dodatkowemu nadzorowi organ nadzoru może wyrazić zgodę na odstąpienie od pomniejszania środków własnych zakładu ubezpieczeń o elementy określone w ust. 2a lub 2b, odnoszące się do podmiotów określonych w ust. 2a lub 2b, jeżeli podlegają one dodatkowemu nadzorowi zgodnie z właściwymi przepisami.”,

d) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób ustalania środków własnych krajowych zakładów ubezpieczeń wchodzących w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej w szczególności uwzględniając, aby w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej do środków własnych nie były zaliczane podwójnie, w sposób bezpośredni lub pośredni, te same aktywa.”;

9) w art. 154 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Nie stanowią aktywów na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych krajowego zakładu ubezpieczeń, podlegającego nadzorowi dodatkowemu, aktywa finansujące kapitały własne zakładów ubezpieczeń należących do tej samej ubezpieczeniowej grupy kapitałowej.”;

10) w art. 173:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowy zakład ubezpieczeń podlegający dodatkowemu nadzorowi oraz główny oddział jest obowiązany do sporządzenia i przekazywania organowi nadzoru wraz ze sprawozdaniem, o którym mowa w art. 169 ust. 1, rocznych sprawozdań dotyczących transakcji przeprowadzanych w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej w szczególności w zakresie:

- 1) pożyczek;
- 2) gwarancji oraz innych transakcji pozabilansowych;
- 3) środków stanowiących pokrycie marginesu wypłacalności;
- 4) lokat;
- 5) działalności reasekuracyjnej;
- 6) porozumień co do podziału kosztów.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organ nadzoru w przypadku stwierdzenia, że transakcje, o których mowa w ust. 1, zagrażają bądź mogą zagrozić wypłacalności zakładu ubezpieczeń może podjąć środki określone w art. 187, art. 189 ust. 1, art. 209 i art. 212.”;

11) art. 204 otrzymuje brzmienie:

„Art. 204. 1. W przypadku ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, w skład której wchodzi krajowy zakład ubezpieczeń oraz zagraniczny zakład ubezpieczeń mający siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, organ nadzoru może zawrzeć z organami nadzoru państw członkowskich Unii Europejskiej porozumienie w zakresie współpracy w sprawowaniu dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń wchodzącymi w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej.

2. Organ nadzoru, stosownie do porozumień zawartych zgodnie z ust. 1, może, na wniosek organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przeprowadzić kontrolę krajowego zakładu ubezpieczeń wchodzącego w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej bądź zapewnić możliwość przeprowadzenia takiej kontroli przez przedstawicieli organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zgodnie z przepisami art. 208 oraz przepisy wydane na podstawie art. 208 ust. 5.

3. Organ nadzoru, stosownie do porozumień zawartych zgodnie z ust. 1, może wystąpić do organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przeprowadzenie kontroli zagranicznego zakładu ubezpieczeń, który uzyskał zezwolenie w tym państwie członkowskim, bądź o zapewnienie przedstawicielom organu nadzoru możliwości przeprowadzenia takiej kontroli.”;

12) po art. 207 dodaje się art. 207a w brzmieniu:

„Art. 207a. 1. Organ nadzoru może żądać od podmiotu innego niż zakład ubezpieczeń, wchodzącego w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej i mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, informacji, wyjaśnień lub danych niezbędnych dla sprawowania nadzoru dodatkowego.

2. W przypadku gdy podmiot, o którym mowa w ust. 1, nie przekaze w wyznaczonym terminie wymaganych informacji, wyjaśnień lub danych, organ nadzoru może podjąć w stosunku do takiego podmiotu środki określone w art. 212 ust. 1 pkt 1 i 2, przy czym górna granica wysokości kary pieniężnej nakładanej na ten podmiot nie może przekroczyć 10 000 000 zł.”;

13) po art. 208 dodaje się art. 208a w brzmieniu:

„Art. 208a. 1. Organ nadzoru może przeprowadzić, w każdym czasie, kontrolę podmiotów, o których mowa w art. 207a, w zakresie rzetelności informacji, wyjaśnień lub danych przekazanych w trybie art. 207a.

2. Do kontroli przeprowadzanej na podstawie ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy art. 208 ust. 3 i 4 oraz przepisy wydane na podstawie art. 208 ust. 5.
3. W przypadku gdy podmiot, o którym mowa w ust. 1, utrudnia lub uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, organ nadzoru może podjąć w stosunku do takiego podmiotu środki określone w art. 212 ust. 1 pkt 1 i 2, przy czym górna granica wysokości kary pieniężnej nakładanej na ten podmiot nie może przekroczyć 10 000 000 zł.”;

14) po art. 214 dodaje się art. 214a w brzmieniu:

„Art. 214a. 1. Organ nadzoru może zwrócić się do Komisji Europejskiej z propozycją negocjacji porozumień z państwami niebędącymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej, dotyczącymi wykonywania nadzoru dodatkowego nad:

- 1) zakładami ubezpieczeń z państw członkowskich Unii Europejskiej, posiadającymi podmioty partycypujące, których siedziby znajdują się w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej;
 - 2) zakładami ubezpieczeń z państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej, posiadającymi podmioty partycypujące, które mają siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej.
2. Propozycja negocjacji porozumień, o której mowa w ust. 1, powinna mieć na celu zapewnienie:
 - 1) organom nadzoru z państw członkowskich Unii Europejskiej informacji niezbędnych do wykonywania dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń, z siedzibą na terenie Unii Europejskiej, które posiadają podmioty zależne lub podmioty partycypujące w podmiotach mających siedzibę w państwach niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej;

- 2) organom nadzoru z państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej informacji niezbędnych do wykonywania dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń, z siedzibą na terytorium tych państw, które posiadają podmioty zależne lub podmioty partycypujące w podmiotach mających siedzibę w państwach członkowskich Unii Europejskiej.
 3. Podmiot partycypujący jest to podmiot dominujący lub inny podmiot, który posiada znaczne udziały kapitałowe lub podmiot powiązany z podmiotem, w taki sposób, że może on podjąć inne działania, o których mowa w art. 4 pkt 16 ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi.”;
- 15) w art. 232 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
- „3. Nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy, o której mowa w art. 19 ust. 1, złożenie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa.”.

Art. 70.

W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych (Dz. U. Nr 124, poz. 1153 i Nr 170, poz. 1651 oraz z 2004 r. Nr 93, poz. 891 i Nr 96, poz. 959) w art. 17:

- 1) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2. Komisja może udzielać organom nadzorującym działalność instytucji finansowych w innych państwach informacji posiadanych w związku z wykonywaniem ustawowych zadań, jeżeli:
 - 1) informacje zostaną wykorzystane wyłącznie na potrzeby wykonywanych przez te organy zadań z zakresu nadzoru;
 - 2) przekazywanie udzielonych informacji poza te organy następuje wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji.”;
- 2) dodaje się ust. 3-5 w brzmieniu:
 - „3. W przypadku organów nadzoru państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej udzielanie informacji, na zasadach określonych w ust. 2, może następować wyłącznie na zasadzie wzajemności.
 4. Komisja może udzielać zagranicznym organom państw członkowskich Unii Europejskiej informacji posiadanych w związku z wykonywaniem zadań z zakresu nadzoru nad działalnością zakładów ubezpieczeń w zakresie związanym z wykonywaniem zadań z zakresu nadzoru uzupełniającego, o którym mowa w ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr ..., poz. ...).
 5. Komisja może udzielać informacji posiadanych w związku z wykonywaniem ustawowych zadań bankom centralnym lub innym instytucjom państw członkowskich Unii Europejskiej wykonującym zadania z zakresu polityki monetarnej oraz innym organom publicznym wykonującym zadania z zakresu nadzoru nad systemami płatności, jeżeli informacje te zostaną wykorzystane wyłącznie na potrzeby wykonywanych zadań przez te podmioty. Przekazywanie udzielonych informacji poza te podmioty następuje wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji.”.

Art. 71.

W ustawie z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (Dz. U. Nr 91, poz. 871) w art. 2 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

- „4) wielostronne banki rozwoju w rozumieniu art. 1 ust. 20 dyrektywy Rady i Parlamentu Europejskiego 2000/12/WE z dnia 20 marca 2000 r. (Dz.Urz. WE L 126 z 26.05.2000);”.

Art. 72.

W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 49:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli towarzystwo wykonuje działalność, o której mowa w art. 45 ust. 2 pkt 1, kapitał początkowy ulega zwiększeniu do wysokości wyrażonej w złotych równowartości 730 000 euro przy zastosowaniu średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na dzień poprzedzający dzień złożenia wniosków, o których mowa w art. 38 ust. 3.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Z zastrzeżeniem ust. 2, jeżeli towarzystwo wykonuje działalność, o której mowa w art. 45 ust. 2 pkt 2, kapitał początkowy ulega zwiększeniu do wysokości wyrażonej w złotych równowartości 175 000 euro przy zastosowaniu średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na dzień poprzedzający dzień złożenia wniosków, o których mowa w art. 38 ust. 3.”;

2) w art. 50:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Towarzystwo ma obowiązek utrzymywania kapitału własnego na poziomie nie niższym niż 25% różnicy pomiędzy wartością kosztów ogółem a wartością zmiennych kosztów dystrybucji poniesionych w poprzednim roku obrotowym, wykazanych w sprawozdaniach przekazywanych Komisji na podstawie art. 225 ust. 1, a jeżeli towarzystwo nie prowadziło działalności lub prowadziło ją krócej niż rok – na poziomie nie niższym niż 25% różnicy pomiędzy wartością kosztów ogółem a wartością zmiennych kosztów dystrybucji określonych w analizie ekonomiczno-finansowej, o której mowa w art. 58 ust. 1 pkt 3, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Towarzystwo jest zobowiązane utrzymywać kapitały własne na poziomie nie niższym niż określony w art. 49.”,

b) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, uwzględniając należytą ochronę interesów uczestników funduszy, określi, w drodze rozporządzenia, kryteria, które muszą spełniać koszty dystrybucji, aby można było zaliczyć je do kosztów zmiennych, o które pomniejsza się koszty ogółem przy wyliczaniu poziomu kapitału własnego, o którym mowa w ust. 1.”;

3) w art. 282 w ust. 3:

a) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych lub spółkę zarządzającą:

- a) podmiotowi wiodącemu w rozumieniu art. 4 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr ..., poz. ...), zwanej dalej „ustawą o nadzorze uzupełniającym”,
- b) koordynatorowi w rozumieniu art. 3 pkt 19 ustawy o nadzorze uzupełniającym,
- c) koordynatorowi zagranicznemu w rozumieniu art. 3 pkt 20 ustawy o nadzorze uzupełniającym
– w wykonaniu obowiązków określonych tą ustawą;”

b) w pkt 4 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) na podstawie art. 283 ust. 1, 3 i 9;”;

4) w art. 283:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja lub jej upoważniony przedstawiciel może przekazywać i otrzymywać informacje, w tym opinie od Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych, Prezesa Narodowego Banku Polskiego oraz Komisji Nadzoru Bankowego, niezbędne do:

- 1) prawidłowego wykonywania zadań w zakresie nadzoru, w tym zadań określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym, lub
- 2) zapewnienia prawidłowego toku postępowań wyjaśniających, kontrolnych, administracyjnych, sądowych w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru.”

b) dodaje się ust. 9 i 10 w brzmieniu:

„9. W zakresie wykonywania zadań określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym, Komisja lub jej upoważniony przedstawiciel przekazuje informacje organowi nadzoru w państwie członkowskim lub koordynatorowi zagranicznemu, o którym mowa w art. 3 pkt 20 ustawy o nadzorze uzupełniającym, zarówno na żądanie, jak i z własnej inicjatywy.

10. W przypadku gdy podmioty, o których mowa w ust. 9, wystąpiły o przekazanie informacji, a Komisja ich nie posiada, podejmuje ona niezbędne czynności w celu ich uzyskania lub zawiadamia te podmioty o braku możliwości uzyskania żądanych informacji.”.

Art. 73.

1. Pierwsze posiedzenie Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych, o którym mowa w art. 15 ust. 2, zwołuje minister właściwy do spraw instytucji finansowych w terminie 30 dni od wejścia w życie ustawy. Podczas posiedzenia wybierany jest przewodniczący Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych na okres 2 lat.
2. W terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy krajowe organy nadzoru obowiązane są przyjąć, w formie porozumienia wielostronnego, regulamin prac Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych, o którym mowa w art. 18 ust. 1.

Art. 74.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 68, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MARSZAŁEK SEJMU

(-) Włodzimierz CIMOSZEWICZ

.....
Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu
.....